

saadan Godtgjørelse, saa vil han mere kunne lempe sig efter det Arbejde, som disse Mænd udføre; og stille Godtgjørelsen i Forhold til den Løn, der faaes hos de Private. Udvalget har heller ikke havt nogen Vengsteligbed for at overlade denne Ret til Ministeren, men har troet, at han nok skulde fordele Beløbet, eftersom det burde fordeles, og den samme Tillid har ogsaa den ærede Forslagsstiller selv havt ifjor under Discussionen om Dyrtidstilløget, som man kan see i Landsstingstidenden for ifjor Pag. 935, hvor han udtaler den Anskuelse, at han hellere ønsker at overlade hele Afgjørelsen til Ministrene og at overlade til dem en rund Sum til Uddeling iblandt deres underordnede Bejente.

Til § 2 har Majoriteten stillet det Forslag, at Embedslægerne skulde have Afgang til de samme Gageforholdelser som andre Embedsmænd, hvilket ogsaa den høitagtede Minister har syntes at ville gaae ind paa. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at udtale, at jeg troer, at vi staae i en temmelig stor Skyld til den Klasse af Embedsmænd, disse den lidende Menneskeheds trofasteste Venner. Deres Kald er byrdefuldt, besværligt og suurt; i deres kraftfulde Alder er deres Gang fra den ene Sorgens Bolig til den anden, deres Løb, at de tidt falde selv som et Offer for en Sygdom, som de have søgt at betvinge hos Andre. Jeg troer ogsaa, at vi endnu staae i en Taknemmelighedsgæld til Lægerne fra Krigsaarene og fra Choleraepidemiens Tid. Og hvorledes er det nu, at man belønner disse Embedsmænd? man giver dem en Gage af 250 Rd.; naar de ere halvt eller totrediedele opslidte, giver man dem et Tillæg af et Par Hundrede Rigsdaler, og derfor forpligter man dem til for det Offentlige at udføre Forretninger, saasom at kurere Fattiglemmer for aldeles Intet, eller, hvis de maae gjøre Reiser til dem paa 2 til 3 Mil, da mod 1 Rd. for denne Reise, eller at kurere epidemiske og syphilittiske Sygdomme for 2 Rd., at vaccinere for 24 β og saa fremdeles. Det synes at være en liden Løn for deres Arbejde. Jeg holder her i min Haand en Fortegnelse af en Embedslæge, som optegner sit Arbejde og sine Indtægter, og Arbejderne ere halvandethundrede Fattigrefser om Aaret,

halvandethundrede Fattigbesøg, 400 Fattigconsultationer, 324 Børn at vaccinere, Arbeidet ved Sesssioner, Ligsyn osv., og for alt dette er hans Løn: Gage 250 Rd., Vaccinationer 80 Rd., Sesssioner o. s. v. 16 Rd., ialt 346 Rd. om Aaret. Det Øvrige, han altsaa skal have for at kunne leve, er han henviist til selv at fortjene ved sin Praxis, og, naar Regjeringen i Udkaftet, eller Minoriteten i Udvalget, har meent, at han derved kunde forskaffe sig saa fortræffelige Indtægter, at han Intet mere behøvede af det Offentlige, saa have vist deres Dine været henvendte paa Læger i store Byer eller i meget befolkede Egne. Udvalgets 3 jydskke Medlemmer kunne derimod bevidne, at Districtslægerens Stilling i de Egne, som vi kjende, langtfra er misundelsesværdig, og at deres Stilling ofte endog er meget knap, og vi troe derfor, at de burde have idetmindste dette Tillæg. Hvad der dernæst ogsaa i de senere Aar har gjort deres Embede meget besværligt, er, at de fattige Syges Antal er tiltaget meget betydeligt. Jeg har ogsaa en Fortegnelse fra en Apotheker, som viser, at der for 3 Aar siden var udgivet Medicin for 300 Rd., i det sidste Aar derimod for 500 Rd. til offentlig Brug; naar der skal foreskrives saa megen Medicin, saa udfordres der meget Arbejde for Lægen. Jeg for mit Vedkommende vilde derimod, hvis det her var Stedet, meget hellere have foreslaaet en endnu højere Gage for Embedslægerne, for at de nemlig derved kunde blive satte i Stand til at give deres private Consultationer for bedre Kjøb og derved gjøre det mere tilgængeligt for den, om ikke fattige, saa dog mindre formuende Mand at søge Lægehjælp. I de sidste Aaringer har der ogsaa paa mange Steder, hvor der ikke før var nogen praktiserende Læge, nedsat sig en saadan; og han forøger naturligvis Concurrencen. Det har nemlig været et dybt følt Savn paa mange Steder, at enten Lægen har boet for langt borte, eller at der kun var een Læge paa et Sted, som maatte reise meget, hvoraf Følgen var, at det altid var usikkert, om man kunde træffe en Læge eller ikke, og for at skaffe en anden Læge tilstede er der derfor skudt sammen for at kunne give en praktiserende Læge et fast Tilskud, for saaledes at faae